

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΤΜΑ.

Περὶ ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ.

(Συνέχεια, ἵδε φυλλάδιον 9).

— Εἰς ὅποιαν κοινωνικὴν κατάστασιν εὑρισκό-
μεθα τὴν ὥραν αὐτὴν, τέκνον μου;

— Εἰς δημοκρατικὴν, κύριε.

— Καὶ δύνασαι νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς τί θέλεις νὰ εἴπῃς
δημοκρατία;

— Ήση τῶν δικαίων διανομὴ μεταξὺ πάντων
.ῶν συνιστώντων λαζόν τινα ἀνθρώπων, ἄνευ δια-
χρίσεως βαθμού, γεννήσεως, καταστάσεως.

Παρετηρήθημεν ἔκπληκτοι διὰ τὸν δρισμὸν
τοῦτον· αἱ ἀποκρίσεις ἐγένοντο ἄνευ οὐδὲνὸς δι-
σταγμοῦ, καὶ ὡς ἂν ἦσαν προμεμαθημέναι.

Ἐπεστράφην πρὸς τὴν μητέρα.

— Νὰ προχωρήσωμεν περαιτέρω, κυρία; τὴν
ἡρώτησα.

Ἡτον ἀκίνητος, ἄφωνος σχεδόν.

— Α! Θεέ μου! εἶπε, φοβοῦμαι μήπως αἱ ἐρω-
τήσεις αὗται εἰς ἀποκρίσεις τοσοῦτον ἀνωτέρας
τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ πνεύματός του, κουράσουν τὸ
δυστυχὲς παιδίον. Νὰ σᾶς τὸ δυολογήσω; προσέ-
θετο, ὁ τρόπος δ' οὐδὲ ἀποκρίνεται μὲ φοβίζει.

Ἐστράφην πρὸς τὸ παιδίον.

— Ο μαγνητικὸς ὕπνος σὲ κουράζει, Μαρία μου;

— Οὐδόλως, κύριε.

— Νομίζεις λοιπὸν ὅτι δύνασαι ν' ἀποκριθῆς
εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου μὲ εὔκολίαν;

— Άναμφιβόλως.

— Άλλ' αἱ ἐρωτήσεις αὗται δὲν εἶναι ἐξ ἑκεί-
νων τὰς ὅποιας ἀποτείνουν εἰς παιδίον τῆς ἡλι-
κίας σου.

— Ο Θεὸς εὐδοκεῖ νὰ τὰς ἔννοω.

Παρετηρήθημεν ἐκ νέου.

— Εἶχακολουθήστε, εἶπεν ή μήτηρ.

— Εἶχακολουθήσατε, εἶπον περιέργως πάντες οι
παρεστῶτες.

— Ή στάσις εἰς ἣν εὑρισκόμεθα, θὰ στε-
ρεωθῇ;

— Ναι, κύριε, θὰ διαρκέσῃ πολλὰ ἔτη.

— Καὶ τίς τῶν δύο, δὲ Λαμαρτίνος ἢ δὲ
Δερού-Ρόλινος θὰ τὴν ἐμπεδώσωσιν;

— Οὔτε δεῖς, οὔτε δὲ ἄλλος.

— Τότε θὰ ἔχωμεν πρόεδρον;

— Ναι.

— Καὶ μετὰ τὸν πρόεδρον τοῦτον, ποῖον θὰ
ἔχωμεν;

— Ἐρρίκον τὸν Ε.

— Ἐρρίκον τὸν Ε! Άλλ' εἰςέργεις καλῶς, τέ-
γχονου, ὅτι αὐτὸς εἰν' ἔξωρισμένος.

— Ναι, ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθῃ εἰς Γαλλίαν.

— Καὶ πῶς θὰ ἐπανέλθῃ εἰς Γαλλίαν; διὰ τῆς
βίας ἴσως;

— Οχι, συγκαταθέσει τῶν Γάλλων.

— Καὶ πόθεν θὰ ἐπανέλθῃ εἰς Γαλλίαν;

— Διὰ τῆς Γρενόβλης.

— Θὰ πολεμήσῃ διὰ νὰ εἰσέλθῃ;

— Οχι, θὰ ἔλθῃ εἰς Ἰταλίαν ἐξ Ἰταλίας, θὰ εἴ-
πουν « Ἐρρίκος δὲ Ε. εἶναι ἐν τῇ μητροπόλει τῆς
Γρενόβλης.

— Γιάρχει λοιπὸν μητρόπολις εἰς Γρενόβλην;

— Μάλιστα, Κύριε.

— Τὴν βλέπεις;

— Ναι, ἐπὶ τινος ὑψώματος.

— Καὶ η πόλις;

— Η πόλις εἶναι κάτω, εἰς τὸ βάθος.

— Γιάρχει ποταμός τις ἐν τῇ πόλει;

— Γιάρχουν δύο.

— Τὰ ὄρεα τῶν εἶναι τοῦ αὐτοῦ χρώματος;

— Οχι, τοῦ ἑνὸς μὲν εἶναι λευκὰ, τοῦ δὲ ἄλλου
πράσινα.

Παρετηρήθημεν καὶ πάλιν μετὰ περισσοτέ-
ρου ἢ πρότερον θαυμασμοῦ. Ἡ Μαρία ποτὲ δὲν
εἶχεν ὑπάγει εἰς Γρενόβλην, ἡγνόσουν δὲ καὶ ἀν
γρηγοροῦσα ἐγνώριζε κανὸν τὸ σηνομα τῆς καθέδρας
τοῦ Δελφινάτου.

— Άλλα, εἶσαι βεβαία, ὅτι αὐτὸς δὲ οὖν τοῦ
Βορδὼ εἶναι ἐκεῖνος ὅστις θὰ ὑπάγη εἰς Γρενόβλην;

— Τόσον βεβαία ὅσον ἀν ἦτο τὸ σηνομά του
γραμμένον ἐδῶ.

Καὶ ἐθείκνει τὸ μέτωπόν της.

— Καὶ ὅποιος τις εἶναι τὴν ὄψιν; Ας ίδωμεν,
περιγραψέμεας τον.

— Εἶναι ἀναστήματος μετρίου, δλίγον παχύς
εἶναι καστανόχρους ἔχει τοὺς δόφαλμοὺς γλαυ-
κοὺς καὶ η κόμη του εἶναι κεκαρμένη ὡς η τῶν
Ἀγγέλων τῆς κυρίας Μαρίας Δουμάς.

— Πρόσεξε, ίδου διέρχεται ἐμπροσθέν σου πα-
ρατηρεῖς εἰς τὸ βάθισμά του ιδιαίτερόν τι;

— Χωλαίνει.

— Άλλ' ἂς ίδωμεν, ἀπὸ Γρενόβλην ποῦ θὰ ὑπάγει;

— Εἰς Λυών.

— Εἰς Λυών δὲ δὲν θὰ τοῦ ἐμποδίσουν τὴν εἰ-
σοδον;

— Κατ' ἀρχὰς εἶχον τοιοῦτον τινα σκοπὸν,
ἄλλα βλέπω πολλοὺς ἐργάτας βαδίζοντας πρὸ αὐ-
τοῦ καὶ δδηγοῦντας αὐτόν.

— Καὶ δὲν θὰ πέσουν τουφεκισμοί τινές;

— Ω! μάλιστα, κύριε, θὰ πέσουν καὶ πολλοὶ,
ἄλλα χωρὶς νὰ ἐπιφέρουν μεγάλας δυστυχίας.

— Ποῦ δὲ θὰ πέσουν οἱ τουφεκισμοὶ οὗτοι;

— Επὶ τῆς ἀπὸ Παρισίων εἰς Λυών ἀγούσης
όδοῦ.

— Καὶ διὰ ποίου προαστείου θὰ εἰσέλθῃ εἰς
Παρισίους.

— Διὰ τοῦ προαστείου τοῦ Αγίου Μαρτίνου.

— Άλλα, τέκνον μου, τί τὸ ὄφελος νὰ γίνη Έρ-

ρίκος ὁ Ἑ. βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἀφοῦ δὲν ἔχει τέκνα;

Προσεθέμην δὲ μετὰ δισταγμοῦ «Καὶ καθὼς λέ-

γουν, ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ κάμῃ;

— Α! τοῦτο δὲν προέρχεται ἀπὸ αὐτὸν, κύριε, προέρχεται ἀπὸ τὴν γυναῖκά του.

— Άλλ’ εἶναι τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, ἀγαπητή μου Μαρία, ἀφοῦ τὸ διαζύγιον εἶναι ἀπηγορευμένον.

— Α! ναι, ἀλλ’ ὑπάρχει τι τὸ δόποιον μόνος ὁ Θεὸς καὶ ἐγὼ γνωρίζομεν κατὰ ταύτην τὴν στιγμήν.

— Τὸ ποῖον;

— Οἵτις ἡ γυνή του θ' ἀποθάνη ἀπὸ πάθος ση-

θικῶν.

— Καὶ ποίαν θὰ νυμφευθῇ, ἡγεμονόπαιδα τινὰς τῆς Ρωσίας ἢ τῆς Γερμανίας, Βεβαίως;

— Οχι: θὰ εἰπῇ διὰ τῆς θελήσεως τοῦ Γαλ-

λεκοῦ λαοῦ ἐπενηθόθον εἰς τὴν πατρίδα μου, θέ-

λω λοιπὸν νὰ νυμφευθῶ κόρην τινὰ τοῦ λαοῦ.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἡρχίσαμεν νὰ γελῶ-

μεν· αἱ παρεκκάσεις ἡρχίσαν ἀναμιγνύμεναι τῇ

προφητείᾳ.

— Καὶ ποῦ θὰ λάθῃ τὴν κόρην αὐτὴν τοῦ λαοῦ,

τέκνον μου;

— Θὰ εἰπῇ ἂς μοὶ ζητήσουν μίαν νεάνιδα,

τὴν ὅποιαν εἴδα εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἀγίου Μαρ-

τίνου, ἀριθ. 42: ίστατο ἐπὶ ἔξωστου τινὸς, καὶ ἔ-

φερεν ἐσθῆτα λευκὴν, εἰς δὲ τὴν χειρά της ἐ-

κράτει θαλλὸν δένδρου τὸν δόποιον ἔκινει.

— Δοιπὸν, θὰ ὑπάγουν εἰς τὸ προάστειον τοῦ

Ἀγίου Μαρτίνου;

— Άναμφιβόλως.

— Καὶ θὰ εὔρουν τὴν νεάνιδα;

— Μάλιστα, εἰς τὸν ἀριθ. 42.

— Καὶ ὅποια εἶναι ἡ οἰκογένειά της:

— Ο πατέρη της εἶναι ξυλουργός.

— Καὶ γνωρίζεις πῶς ὀνομάζεται ἡ μέλλουσα

αὗτη βασίλισσα;

— Λεοντίνη.

— Τότε λοιπὸν δὲ ἡγεμών θὰ νυμφευθῇ τὴν νεά-

νιδα ταύτην;

— Μάλιστα.

— Καὶ ἐξ αὐτῆς θὰ γεννήσῃ υἱόν;

— Θὰ γεννήσῃ δύο.

— Καὶ πῶς θὰ ὀνομασθῇ ὁ πρωτότοκος, Ἐρ-

ίκος ἢ Κάρολος;

— Οχι: Ἐρίκος δέ Ε. Θὰ εἰπῇ ὅτι τὰ δύο

ταῦτα ἐγένοντο πρόξενα μεγάλης δυστυχίας εἰς ἔκει-

κους οἱ οἴποιοι τὰ ἔφερον, καὶ θὰ τὸν ὀνομάσῃ Λέοντα.

— Πόσον δὲ καιρὸν θὰ βασιλεύσῃ Ἐρίκος δέ Ε.

— Δέκα εἴως ἔνδεκα ἔτη.

— Καὶ πῶς θὰ ἀποθάνῃ;

— Θὰ ἀποθάνη ἀπὸ πλευρίτιδα τὴν ὅποιαν θὰ

λάθῃ, πιῶν φυχρὸν ὄδωρον εἰς πηγὴν ἡμέραν

τινα καθ’ ἣν θὰ κυνηγήσῃ εἰς τὸ δάσος τοῦ Ἀγίου

Γερμανοῦ.

— Άλλὰ πρόσεξε, τέκνον μου, εἰς τὴν πρό-

ρησίν τὴν ὅποιαν κάμνεις, ἐδῶ ἐνώπιον δώδεκα ἡ-

δεκατεσσάρων ἀτόμων· ἡμπορεῖ ὥστε κάνεν ἀπὸ

ἴση ἀτομα ταῦτα νὰ προειδοποιήσῃ τὸν ἡγεμόνα

καὶ τότε οὕτος εἰδὼς ὅτι ὅφείλει ν' ἀποθάνη ἀν-

πή φυχρὸν ὄδωρον, δὲν θὰ πίῃ.

— Θὰ εἰδοποιηθῇ, οὐδὲν ἡττον ὅμως θὰ πίῃ, λέγων ὅτι τρώγει καὶ παγωτὰ δταν διψᾷ, πολλῷ δὴ μᾶλλον δύναται νὰ πίῃ ἀβλαβῶς ὄδωρο φυχρόν.

— Καὶ τίς θὰ τὸν προειδοποιήσῃ.

— Ο υἱός σας, δστις θὰ ἤναι εἰς τῶν στενοτέ-

ρων φίλων του.

— Πῶς! δι υἱός μου εἰς τῶν στενωτέρων φίλων τοῦ ἡγεμόνος;

— Ναι· γνωρίζεται καλῶς ὅτι δὲν εἶναι τῶν αὐτῶν μὲ δύναται ἀρχῶν ὁ υἱός σας.

Παρεπτρήθημεν, ἡθυμάτηρ μου καὶ ἐγὼ, καὶ ἐ-
δόθημεν εἰς γέλωτα διότι πραγματικῶς Ἀλέξαν-
δρος δι υἱός μου καὶ ἐγὼ εὑμεθα εἰς ἀτελευτήτους
ἔριδας, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν πολιτικήν.

— Καὶ τότε, ἀποθανόντος Ἐρρίκου τοῦ Ε. Λέων

ο. Α. θὰ ἀναβῇ τὸν θρόνον;

— Μάλιστα, Κύριε.

— Καὶ τί θὰ συμβῇ ἐπὶ τῆς βασιλείας του;

— Δὲν βλέπω πλέον μακρὰν, ἔχοντας με.

Ἔσπευσα νὰ τὴν ἀφυπνήσω· ἀφοῦ δὲ ἐξύπνησεν

οὐδὲν πλέον ἐνεθυμεῖτο. Τῆς ἔκαμον ἐρωτήσεις

τινάς περὶ Λαμπρτίνου, περὶ Λεδροῦ-Ρολίνου, περὶ

Γρενόβλης, περὶ Ἐρρίκου τοῦ Ε. καὶ περὶ Λέοντος Α.

Καὶ ἡρχίσε νὰ γελᾷ.

Ἐφέρον τοὺς δύο δακτύλους μου ἐπὶ τοῦ μετώ-

που της, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ ἐνθυμηθῇ δσα εἶπε,

καὶ παραυτίκα ἐνεθυμηθη. Τὴν παρεκάλεσα νὰ ἐ-

παναρχίσῃ τὴν διήγησί της, καὶ τὴν ἐπανήρχισ-

τόσον πιστῶς, ὑπὸ τὰς αὐτὰς φράσεις, ὑπὸ τὰς

τὰς αὐτὰς λέξεις, ὥστε δὲ τὰς ἐρωτήσεις ἐμοῦ καὶ

τὰς ἐκείνης ἀποκρίσεις γράψας, ἡδυνθη ν' ἀντι-
παραβάλῃ τὴν νέαν διήγησί την πρώτην,

ώς ἀντίγραφον πρὸς πρωτότυπον.

Ἀκολούθως, καὶ πολλάκις κατ' ἐπανάληψιν, ἀνε-

νέωσα ἐτέρας ἐπὶ τοῦ παιδίον τούτου δοκιμάς,

καὶ πάντοτε παρ' αὐτῇ δη μᾶλλον ἐπ' αὐτῆς ἡ μα-

γνητικὴ δύναμις ἦτον ἀπεριόριστος.

Τὴν καθίστων ἀφωνον, τυφλὴν, κωφὴν, κατὰ θέ-

λησιν, καὶ, ἐν ἐνὶ λόγῳ, τῇ ἀπέδιδα πάσας ταύ-

τας τὰς αἰδιότητας καὶ τὴν δύθυν εἰς βαθύμον τινα-

τελειότητος, ἡτις ἐφαίνετο ὑπερπηδῶσα τὰ ὅρια

τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθήσεων.

Ἐπὶ παραδείγματι τὴν ἔβαλλον εἰς τὸ κλειδο-

κύμβαλον, ὑπνώτησαν ἡ γρηγοροῦσαν, ἀδιάφο-

ρον, καὶ ἡρχίσεν ὧδην τινα τότε τῶν παρεστώ-

των τις μοι προσδιώριζεν ἰδίᾳ τὸν ἥχον τὸν ὄ-

ποιον ἥθελε νὰ παίξῃ τὸ παιδίον ἀντὶ τῆς ὠδῆς

του· δη ὠδὴ ἐπαύετο πάρσυτα, καὶ τὸ παιδίον, μό-

λις ἐξέτεινα τὴν χειρα πρὸς αὐτὸ, καὶ ἐπαίξε τὸν

ζητηθέντα ἥχον. Πολλάκις ἐπανελάθομεν τὴν δο-

κιμήν ταῦτην, ἐνώπιον τῶν δυσπιστοτέρων, καὶ

ποτὲ δὲν ἀπέτυχεν.

Ἡ οικία τοῦ πατρὸς τῆς Μαρίας ἴδρυτο ἐπὶ τῆς

τοποθεσίας ἀρχαίου νεκροταφείου. Ἐπιτάφιοι τι-

νες μάλιστα ἐπιγραφαὶ ἀνεγινώσκοντο ἐπὶ τῶν

λίθων τοῦ περικυκλευτοῦ τὸν κῆπον τούχου. Εἰ-

τούτου συνέβαινεν ὡστε, ἅμα ἐνύκτονε, ἡ μικρὰ κόρη, τρέμουσα ἐκ τοῦ φόβου, νὰ μὴ τολμᾷ νὰ μετακινηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν της. Τὴν ἑσπέραν τῆς ἀναχωρήσεώς μου, ἡ Κ. Δ. . . μοῦ ὥμιλησε περὶ τοῦ φόβου τούτου, καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ παιδίου τούτου ἐπιρρόη μου ἦτο τοιάυτη, ὡστε μὲν ἡρώτησεν ἀνὴνάμην νὰ πράξω τί πρὸς ἔξαλεψιν αὐτοῦ τοῦ φόβου. Τόσον δὲ ἡμην ἔξοικειωμένος πρὸς τὰ θάματα, ὡστε ἀδιστάκτως ἀπεκρίθη ὅτι ἦτο τὸ εὐκολύτερον πράγμα, καὶ ὅτι τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἥθελον κάμει τὴν δοκιμήν. Καὶ τῷ ὅντι προσεκάλεσα τὸ παιδίον, ἔθεσα τὰς δύο μου χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, θέλων νὰ ἔξαλεψῃ ἀπὸ τὸ πνεύμα του πάντα φόβον, καὶ τοῦ εἶπον.

— Μαρία, ἡ μήτηρ σου μ'. ἔδωκες ἰχθὺς διὰ τὸ ταξείδιόν μου ὑπαγε, κόρη μου, νὰ μοῦ κόψῃς ἀπὸ τὸν κῆπον μερικὰ ἀμπελόφυλλα διὰ νὰ τὰ τυλίξω.

Ἔτον ἐννάτη τῆς ἑσπέρας, καὶ ἡνῦξ ἦν σκοτεινή· καὶ μόλαταῦτα τὸ παιδίον ἔσπευσε πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς παραγγελίας μου, φάλλον, καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἔφερε τὰ φύλλα συλλέξαν αὐτὰ εἰς τὸ αὐτὸν μέρος ὃπου ἦσαν οἱ ἐπιτύμβιοι λίθοι, οἱ ὁποῖοι τῷ ἐπρόξενουν τόσον μέγαν φόβον καὶ αὐτὴν τὴν ἡμέραν.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς δὲ ταύτης; οὐδόλως ἐδίσταζε πλέον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν κῆπον, ἡ εἰς τὰ ἄλλα τῆς οικίας μέρον, οιαδήποτε ὥρα καὶ ἀνὴτο, καὶ χωρὶς φῶς μάλιστα.

Μετὰ τρεῖς μῆνας ἐπανῆλθον εἰς Αυχερρέ, χωρὶς κανένα νὰ εἰδθοποιήσω περὶ τοῦ ταξειδίου μου. Εν τούτοις, δύο ἡμέρας πρὸ τῆς ἀριζέως μου, ἡ θέλησαν νὰ ἐκβάλωσι τῆς μικρᾶς Μαρίας ἔνα ὀδόντα.

— Άς περιμείνωμεν, μητέρα μου, εἴπεν αὐτὴ. Ο. Κ. Δουμάς θὰ φθάσῃ ἐδῶ μεθαύριον· θὰ πιάσῃ τὸ μικρόν μου δάκτυλον, ἐνῷ θὰ μοῦ ἐκβάλλουν τὸν ὀδόντα, καὶ τότε δὲν θὰ αἰσθανθῶ τὸν πόνον.

Καὶ πραγματικῶς ἔφθασα τὴν ῥήθεσιν ἡμέραν· ἔβηλα τὴν χειρὸν τοῦ παιδίου ἐν τῇ ἐδικῇ μου, διερκούσης τῆς ἐγχειρίσεως, ἥτις ἐτελείωσε χωρὶς τὸ παιδίον νὰ φανῇ ὅτι ὑπέστη κανένα πόνον.

Ἡδη ἂς μὴ μὲν ζητῇ οὐδεὶς τὴν ἔξήγησιν τῶν φαινομένων τὰ ὅποια διηγούμασι, διότι μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν δώσω. Βεβαῖω μόνον ὅτι εἶναι ὅλη ἡ ἀλήθεια καὶ μόνη ἡ ἀλήθεια.

Δὲν εἴμαι ὑπαδὸς τοῦ μαγνητισμοῦ, οὐδὲ μεταχειρίζομαι αὐτὸν, εἰμὶ ἀναγκασθεὶς, πάντοτε δὲ μοῦ προξενεῖ μέγιστον κόπον.

Καὶ πρεσβεύω μὲν ὅτι διὰ τοῦ μαγνητισμοῦ, ξετιμός τις δύναται νὰ πράξῃ μεγάλα κακά· ἀμφιεύλλῳ δὲ ἀν., διὰ τοῦ αὐτοῦ μαγνητισμοῦ, διτίμος δύναται νὰ πράξῃ τὸ ἐλάχιστον ἀγαθόν.

Ο μαγνητισμὸς εἶναι διασκέδασίς τις ἀπλῆ, οὕτω δὲ ἐπιστήμη. (Ἐκ τῆς Γαλ. Εφημ. ὁ Τύπος.)

Π. Γ.

ΣΥΓΧΥΣΙΣ ΖΩΩΝ..

Χορὸς μετημφιεσμένων ἐδίδετο χειμερινήν τινα ἑσπέραν τοῦ 184 . . . εἰς τὸ ἐν Πέρα παλάτιον τοῦ . . . ὃπου εἶχε προσκληθῆ τὸ ἄνθος τῆς κοινω-

νίας, καὶ ἥδη αἱ αἴθουσαι ἐπληροῦντο ἵκανος ἀριθμοῦ προσωπιδοφόρων, ὅτε παρουσιάζεται ἐπὶ τῆς θύρας μία ἄρκτος. Ὁ θυρωρὸς ὅστις ἐγνώριζε κάλλιον τὰ καθήκοντα τῆς ὑπηρεσίας του ἡ τὴν φυτικὴν ιστορίαν, τῷ ἀρνεῖται χωρὶς πολλὰ λόγια τὴν εἰσόδον. Ἡ ἄρκτος ἐπιμένει, μάτην δικαιολογεῖται εἰς τὸν θυρωρὸν ὅτι δὲν εἶναι ἄρκτος, ἀλλ᾽ ὁ δεῖνα γραμματεὺς τῆς δεῖνα πρεσβείας οὐδὲν ἴσχυε· ἀναγκάζεται νὰ σύρῃ κάτωθεν τοῦ δέρματος της τὸ προσκλητήριον, εἰς τὴν θέσαν τοῦ δόπιού μόνον τιθασσεύεται ὁ Κέρβερος ἐκείνος χωρὶς ὅμως καὶ νὰ σηκώσῃ τοὺς ὄμοιους του. Μετὰ τὴν ἄρκτον ἴδου παρουσιάζεται ἐπὶ τῆς εἰσόδου, μία μεγάλη χελώνη συρομένη βραδέως ὑπὸ τὸ βαρύτοτον αὐτῆς ὅστρακον. Τότε δὴ τότε ὁ θυρωρὸς ἡναψε ἀπὸ θυμὸν καὶ ἡτον ἔτοιμος νὰ δώσῃ ἐν λάκτισμα εἰς τὸ αὐθάδες ἐκείνο μέλος τῆς οἰκογενείας τῶν χελωνίων, ὅτε τοῦτο ἐγείρεται ἐπὶ τῶν δύω δόπισθιων ποδῶν καὶ δίδει τὸ ὄνομά του. Ἔτον καὶ αὐτὴ ἀκόλουθος μιᾶς τῶν πρεσβείων· ἀλλ᾽ ὁ θυρωρὸς οὐδὲ βλέπει οὐδὲ ἀκούει, οὔτε πιστεύει, λέγων ὅτι ὁ χορὸς τῆς Α. Ε. δὲν ἔγεινε θηριοτροφείον. Ἐπειδὴ δὲ ἡ χελώνη δὲν εἶχε μεθ' ἔσυτης τὸ προσκλητήριον, ἔκπτασε ἔνα τῶν γραμματάτων τῆς Ρωσίας· πρεσβείας, ὅστις ἀναγνωρίσας τὸ ὑπὸ τὸ κέλυφος τῆς χελώνης κατέβασε τὸν πρόποντα τρεμένης κεκλεισμένος εἰς τὴν πλησίον τοῦ Παλατίου οἰκίαν, εύρισκουσι τὸν τρόπον νὰ ἔξελθωσι καὶ νὰ φέσσωσι μέχρι τῆς αὐλῆς τοῦ Παλατίου ὅπου θαρβωθέντες καὶ τρομάζαντες ἀπὸ τὰ φωτακιά τὸν θύριον τῶν χορευτῶν ρίπτονται γογγύζοντες ἐντὸς τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ. Ὁ θυρωρὸς ὅστις εἶχεν ἐπιπληγὴν ὡς ἀνόητος διότι ἡθέλησεν ν' ἀποπέμψῃ τὴν ἄρκτον καὶ τὴν χελώνην, ἔδραξε τὴν περίστασιν ἵνα ἐπανορθώσῃ τὸ πρώτον λάθος του εἰσάγων τὰ ἀκάθαρτα ἔκεινα ζῶα, μὲ τὴν μεγαλητέραν εὐπροσηγορίαν τοῦ κόσμου. Αφίνομεν τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν νὰ συμπεράνωσι ὅποιον τὸ ἀποτέλεσμα ἐκ τῆς ἐλεύσεως τῶν ἀνδῶν ἐκείνων ζένων τοὺς δοπίους μὲ οὐκ ὀλίγους κόπους ἡδυνήθησαν ν' ἀποδιώξωσι.

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ.

1. Γρατσιέλλα (συνέχεια). — 2. Ἀστασία (τέλος)
- 3. Καρδία ἡγεμονίδος. — 4. Λέανδρος, ἐλληνικὴ εἰκὼν (συνέχεια).
- 5. Περίεργα τῆς φυτ. ιστορίας, αἱ Χελιδόνες. — 6. Περὶ γυνακῶν. — 7. Ἡ ἔξοριστος οἰκογένεια. — 8. Φαρνέσιος ταῦρος.
9. Ποικίλα Περὶ μαγνητισμοῦ. — Σύγχρονις ζῶων.
1. Εἰκονογρ. ἐξόριστος οἰκογένεια. — 2. Τὸ σύμπλεγμα τοῦ Φαρνεσίου Ταύρου.
- Παράρτημ. Ο Ἱποκόμης τῆς Βραζελόνης.